

Recensie: Peter Pan

White City Theatre Londen
woensdag 21 augustus 2019

foto © Steve Tanner

Recensie:

Peter Pan, geregisseerd door Sally Cookson, stopt op 1 september 2019 in het spiksplinternieuwe White City Theatre. Nieuw mag je letterlijk nemen want de geur van vers gelegde vloerbekleding vindt moeiteloos haar weg naar je neusgaten wanneer je plaatsneemt in je zetel. De tribune met paarse zetels biedt zelfs bekerhouders voor de toeschouwers. Deze zaal, die duidelijk ontworpen is om polyvalent in te zetten, ze heeft wat weg van een studio, is multi-inzetbaar en wellicht daarom ook een toegevoegde waarde in het al rijke Londense theaterlandschap. Met Peter Pan dat in the National Theatre in première ging op 2 december 2016, plaatst het theater helaas geen hoogvlieger in de zaal. Het tempo van de voorstelling â€“ deel 1 duurt met zijn 75 minuten veel te lang, alsook de spanningsboog zitten niet goed. De live muziek is dan weer wel goed. Het enige lichtpuntje van de voorstelling daar zorgt Kelly Price voor in de rol van Mrs. Darling maar ze kan ons vooral overtuigen in haar spel en zang als Captain Hook. Haar prestatie is om kort te gaan: priceless.

Openen doet The band voor een blauw doek op het bed van de Darlings. Akoestische nummers op akoestische gitaren, accordeon, een viool en een met steel brushes bespeelde troms zoals Doris Day's 'Dream a little dream of me' en Frank Sinatra's 'Fly me to the moon' krijgen we dan te horen van de muzikanten in pyjamabroek voor ze een leuk kort melodietje laten horen dat ons attent maakt om onze gsm's uit te schakelen.

Sally Cookson ging aan de slag met het bekende verhaal van J.M. Barrie. In haar versie is Tinker Bell een man (Shiv Rabheru), een personage dat lid lijkt van de LGBTQ+-gemeenschap. Daarbij voegt ze uiteraard een extra laag toe aan het verhaal wanneer Tinker Bell gevoelens heeft voor Peter Pan (Alistair Toovey), maar ook Wendy (Daisy Maywood) en Tiger Lily (Jessica Murrain) dat hebben. Peter begrijpt maar niet waarom ze alle drie op de een of andere manier zich aan hem willen binden. Hij wil niet groot en oud worden. Dat Wendy dat wel doet en op het einde een dochter zal hebben, zal hem weliswaar ontgoochelen wanneer hij vaststelt dat ze volwassen geworden is: 'Je had me beloofd dat niet te doen.' Maar hij zal al snel door de verhalen die Wendy aan haar dochter vertelde een nieuw meisje vinden om mee op avontuur te gaan. Wendy's dochter blijkt alvast behoorlijk geoefend te hebben in vliegen.

'I don't like this! I don't want to see this!' roept een vierjarig jongetje het uit wanneer Kelly Price aangekleed wordt als kapitein. Haar rechterhand heeft windels die een afgehakte hand suggereren en de haak wordt erin gedraaid op het uiteinde (een stompje). Toegegeven, dit is absoluut een lugubere openingsscène van het tweede bedrijf. Ook de scène in het eerste bedrijf wanneer de groene schaduw terug bevestigd wordt aan Peter, kan de allerjongsten onrustig maken. Vandaar ook dat de aanbevolen leeftijd zoals de website van the National Theatre aangeeft, geheel terecht 7+ is. Kennelijk lezen niet alle toeschouwers die aanbevelingen of lappen ze ze aan hun laars. Jammer.

Dat Kelly Price zowel bezorgde moeder als slechterik speelt is een interessant uitgangspunt zodat ze iets dubieus neer te zetten heeft. Met stip is het personage van Captain Hook ook het meest gelaagd van al en legt Kelly op overtuigende manier de sinistere psyche van haar personage bloot, terwijl alle andere rollen

tamelijk eendimensionaal zijn. Misschien daarom ook dat we Prices acteerprestatie zeer goed vonden. 'De basis van alles is om angst te hebben' zegt ze net voor ze ten onder gaat. De krokodil "hier een samenraapsel van afval zoals golfplaten, vier verroeste zagen die de bek vormen en twee oranje spots de ogen, en een zaag als staart" zal haar opslokken waardoor ze als je wil eindigt in een soort ondergrondse vuilniscontainer.

Moeders en moederrollen staan ook centraal in het verhaal. Zo wil Mrs. Darling dat haar kinderen én man "die laatste lijkt er het minste happig op (wat voor een kindervoorstelling grappig werkt want de omgekeerde wereld wordt zo getoond)" hun medicijnen tijdig innemen. Dat gedrag zal Wendy helemaal kopiëren wanneer zij zich als moeder ontfermt over de Lost Boys. Maar de rol die ze speelt zal ze op den duur ook voor echt nemen. Het is dan dat ze in conflict komt met Peter die tot dan toe dacht dat ze slechts vader en moeder aan het spelen waren. Wendy's intenties zijn dus minder onschuldig dan het lijkt. ^ ^ ^

Ja, er wordt behoorlijk wat gevlogen, ook over het publiek in deze Peter Pan. Zo zien we Peter voor het eerst in onze richting vliegen terwijl een neergeschoten Wendy van achteraan de tribunes naar voor komt zweven. Peter Pan gaat dan ook over jaloezie. Tinker Bell kan het niet hebben dat er een ander meisje in Peters leven is, en zal de Lost Boys aanzetten om haar met hun pijlen neer te halen. Al dat vliegwerk zorgt echter voor behoorlijk wat changementen en musketons die vastgemaakt moeten worden. Dat is zo'n technisch gebeuren dat het alle magie uit de voorstelling haalt. Een van de weinige momenten dat we dat vliegwerk een absolute meerwaarde vonden, was wanneer op zaterdagavond Wendy en Peter op het romantische 'Close to you' dat The Carpenters in 1970 uitbrachten dansen. Dan bootsen ze elkaar na. Zo zien we beiden al vliegend in onze richting en terug schommelen, rondtollen of een aantal keer overkop gaan terwijl onder andere de viool, dwarsfluit en akoestische gitaar de song van een warm klankbedje voorzien. Op muzikaal vlak trekt deze voorstelling verder de eclectische kaart. Zo horen we onder andere op elektrische gitaar het bekende 'Misirlou' terwijl de sound niet veel later gedomineerd wordt door elektronica. ^

Nana (Mark Kane), de hond van de Darlings, is hier een kok/dienstmeid met witte schort wat het bevelen geven van de kinderen naar Nana toe een extra dimensie geeft. ^ De feministische kaart trekt het verhaal in een quote van Wendy: 'I think that one girl is worth more than twenty boys' hoewel ze in het vadertje en moedertje spelen wel de klassieke rol van huisvrouw voor haar rekening neemt en voor de kinderen zorgt terwijl Peter 'a terrible day at the office' had.

Afschuwelijk was ons verblijf in ons tijdelijk kantoor, het White City Theatre dus niet. Een hoogvlieger was het daarentegen ook niet.

< Bert Hertogs >

Deze recensie werd mede mogelijk dankzij Eurostar.

Wist je dat? ... je met Eurostar van Brussel naar Londen reist op amper 2 uur ... dat al kan vanaf 39 euro voor een enkele reis, als je een retourtje boekt. ... er tot 10 treinen per dag rijden tussen Brussel en Londen (in beide richtingen). ... Eurostar sinds 1994 al meer dan 180 miljoen reizigers vervoerd heeft. ... boeken kan vanaf 6 maanden voor einddatum van je reis. ... je met je Eurostarticket 2 museumtickets voor de prijs van 1 kan ontvangen in enkele musea tot 5 dagen na je vertrekdatum. ... de negen grootste musea in Londen (Tate Modern, Tate Britain, The National Gallery, National Portrait Gallery, The British Museum, Victoria and Albert Museum, The British Library, Science Museum en Royal Academy of Arts) daaraan meedoen.

Meer weten over Eurostar en het voordeelprogramma 2 for 1? Bezoek de site op eurostar.be